

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/39/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200632
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200632.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Ing. G. I., narodený X. C. XXXX, bytom E. č. XXX, právne zast.: JUDr. Jánom Geregom, advokátom a konateľom Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, <.Horná Strieborná č. 4, IČO: 47 253 011, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, Odbor poriadkovej polície, so sídlom v Banskej Bystrici, Ul. 9. mája č. 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. mája 2016, Č. p.: KRPZ-BB-OPP-175-001/2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. decembra 2016, č. k. 24S/74/2016-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 8. decembra 2016, č. k. 24S/74/2016-42, podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 10. mája 2016, Č. p.: KRPZ-BB-OPP-175-001/2016, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, Odbor poriadkovej polície, Oddelenie dokladov z 25. marca 2016, číslo ORPZ-BB-OPP1-218-004/2016.

2. Týmto rozhodnutím Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, Odbor poriadkovej polície, Oddelenie dokladov podľa § 26 ods. 1 písm. c/ zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 190/2003 Z.z.“) s poukazom na § 19 ods. 1 písm. a/ menovaného zákona odňalo žalobcovi zbrojný preukaz č.

152371 série AA vydaný dňa 12. marca 2008 na skupinu A na základe trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. OT/6/2016, právoplatného dňom 8. februára 2016, z ktorého vyplýva, že žalobca bol právoplatne odsúdený za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, čím takto prestal spĺňať podmienku bezúhonnosti.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 15 ods. 1, § 16, § 19 ods. 1, 2, § 26 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z., § 32, § 34 ods. 6, § 92 ods. 1, 2 Trestného zákona, § 3 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku ako aj príslušných ustanovení SSP a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

4. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že pokiaľ žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za nezákonné z dôvodu, že okrem trestu uloženého v trestnom konaní mu bol uložený ďalší trest spočívajúci v odňatí zbrojného preukazu, namietal tak porušenie zásady ne bis in idem. Uvedol, že podľa tradičného výkladu zásada ne bis in idem garantuje právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný v tej istej veci. Článok 4 ods.1 Protokolu č.7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ustanovuje, že „nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu“. V nadväznosti na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva táto zásada musí byť aplikovaná nielen v konaní o trestných činoch, ale aj vo vzťahu ku konaniu o priestupkoch, prípadne o správnych deliktoch. Zásada ne bis in idem tak zakazuje dvojité stíhanie za ten istý skutok za predpokladu, že za jeden skutok má byť tá istá osoba stíhaná, respektíve potrestaná len raz, bez ohľadu, či ide o konkurenciu dvoch trestných činov, prípadne o konkurenciu trestný čin - priestupok, trestný čin - správny delikt, priestupok - priestupok, priestupok - správny delikt alebo správny delikt - správny delikt. Výklad toho, ktoré konanie, respektíve delikt spadá pod ochranu čl. 4 ods. 1 Protokolu č.7 poskytol Európsky súd pre ľudské práva (Engel and Others v. Holandsko) stanovením tzv. Engelovských kritérií. Ústavný súd Slovenskej republiky uvedené kritériá aplikoval vo svojom Náleze 13. novembra 2014, sp. zn. II.ÚS 185/2014. Prvým kritériom je tak kvalifikácia skutku v právnom poriadku, pričom pokiaľ v právnom poriadku nie je skutok kvalifikovaný ako trestný čin, použijú sa na zodpovedanie otázky aplikovateľnosti čl. 4 ods.1 Protokolu č. 7 ďalšie dve kritériá. Druhým kritériom je povaha deliktu a tretím kritériom je stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno dotknutej osobe uložiť.

5. Krajský súd mal preukázané, že žalobca bol uznaný zo spáchania trestného činu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest, ktorý vykonal a popri peňažnom treste mu bol uložený trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze viesť motorové vozidlo v trvaní osemnásť mesiacov. Následne mu bol rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy, ktoré žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil, odňatý zbrojný preukaz.

6. Z hľadiska prvého Engelovského kritéria (kvalifikácia skutku v právnom poriadku) nie je pochybnosť, že v prvom prípade (odsúdenie v trestnom konaní) ide o trestný čin, respektíve trestné obvinenie (odsúdenie), pri ktorom by aplikácia zásady ne bis in idem prichádzala do úvahy. Odňatie zbrojného preukazu nie je upravené normou trestného práva a je následkom následného nespĺňania predpokladov pre jeho vydanie. Z uvedeného vyplýva, že v prípade odňatia zbrojného preukazu nejde o trestné odsúdenie, a teda podmienky pre aplikáciu prvej zásady (kvalifikácia skutku v právnom poriadku) nie sú naplnené.

7. V rámci druhého kritéria sa posudzuje, či delikt, o ktorý ide, vyplýva z porušenia právnej normy adresovanej všeobecnému okruhu adresátov alebo iba určitej, špecifickej skupine osôb a zároveň, či sankcia, ktorá sa ukladá za spáchaný delikt má povahu reparačnú, alebo preventívno-represívnu. Trestného činu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky sa môže dopustiť ktokoľvek, podmienka všeobecného okruhu adresátov je tak v prípade rozhodnutia vydaného v trestnom konaní splnená. Naproti tomu zbrojný preukaz môže byť odňatý len špecifickej skupine osôb, a to ich držiteľom. Pre naplnenie druhého Engelovského kritéria je nevyhnutné, aby právna norma bola adresovaná neurčitému

všeobecnému počtu subjektov v oboch prípadoch postihnutia.

8. Na tretie kritérium, stupeň závažnosti sankcie, sa prihliada v prípade, keď dochádza k porušeniu právnej normy adresovanej určitej špecifickej skupine osôb so zvláštnym postavením (tu držiteľ zbrojného preukazu) a uložená sankcia má preventívno-represívny charakter. V tomto smere krajský súd dospel k záveru, že odňatie zbrojného preukazu nie je sankciou. Zákon č. 190/2003 Z.z. ustanovuje podmienky, za splnenia ktorých príslušný policajný útvar vydá žiadateľovi zbrojný preukaz (§ 16 zákona č.190/2003 Z.z.), vrátane podmienky bezúhonnosti (§ 19 ods. 1 zákona č.190/2003 Z.z.). Zákonom ustanovené podmienky musia byť splnené pri vydaní zbrojného preukazu a musia byť naplnené počas celej doby jeho platnosti. Tak, ako sa môže zmeniť spĺňanie podmienky spôsobilosti na právne úkony, zdravotnej a psychickej spôsobilosti, môže sa zmeniť i spĺňanie podmienky bezúhonnosti. Osoba, ktorá v čase vydania zbrojného preukazu bola pre účely zákona bezúhonná, môže túto bezúhonnosť stratiť. Podľa názoru krajského súdu je potrebné prihliadnuť aj na účel zákona č. 190/2003 Z.z., ktorým je preventívna ochrana pred zneužitím zbrane osobami už odsúdenými a zároveň požiadavka, aby zbrojný preukaz mali len osoby, ktoré zákonné podmienky spĺňajú počas celého obdobia držby strelnéj zbrane. Pokiaľ zákon č. 190/2003 Z.z. ustanovuje podmienky pre vydanie zbrojného preukazu, logicky obsahuje aj ustanovenie o možnosti jeho odňatia. Nejde tak o sankciu, nakoľko odňatie zbrojného preukazu vychádza zo skutočnosti spĺňania podmienok zákona. Nejde o dôsledok porušenia povinnosti, ale o následok rozhodnutia, ktorým orgán verejnej správy konštatuje, že držiteľ zbrojného preukazu prestal spĺňať podmienky pre jeho vydanie.

9. S poukazom na vyššie uvedené krajský súd uzavrel, že prvé kritérium aplikovateľnosti čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 nebolo naplnené, nakoľko obidva skutky súčasne nemajú charakter trestného obvinenia. Nebolo naplnené ani druhé kritérium (povaha skutku) a vzhľadom k tomu, že odňatie zbrojného preukazu nemá charakter trestnej sankcie, čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 nemožno aplikovať, nakoľko v danom prípade nešlo o trestné obvinenie, respektíve trestné odsúdenie. Zásada ne bis in idem porušená nebola.

10. Ako nedôvodnú, tiež vyhodnotil krajský súd námietku, že okrem trestu uloženého v trestnom konaní bol žalobcovi uložený ďalší trest za situácie, kedy peňažný trest v dôsledku jeho vykonania bol zahladený, keďže rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu nemožno stotožňovať s trestom, trestnou sankciou, respektíve s trestným odsúdením. Skutočnosť, že žalobcovi bol zahladený uložený peňažný trest sama o sebe nespôsobuje, že žalobcu je potrebné na účely zákona č. 190/2003 Z.z., považovať za bezúhonného. Žalobcovi, uznanému za vinného zo spáchania trestného činu podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, boli v súlade s § 34 ods. 6 Trestného zákona popri sebe uložené tresty peňažný a trest zákazu činnosti. Odsúdenie žalobcu nemožno považovať za zahladené vykonaním iba jedného z trestov uložených popri sebe. Napriek skutočnosti, že v administratívnom konaní nebolo spochybnené vykonanie peňažného trestu, jeho odsúdenie nemožno považovať za zahladené, nakoľko trest zákazu činnosti v čase vydania napadnutého rozhodnutia vykonaný nebol. Rovnako ako pri peňažnom treste, tak aj pri treste zákazu činnosti v zmysle § 92 ods. 2 Trestného zákona, dochádza k zahladeniu jeho vykonaním. Nemožno preto konštatovať, že odsúdenie žalobcu bolo zahladené a z toho dôvodu, napriek predchádzajúcemu odsúdeniu, by bolo potrebné považovať žalobcu za bezúhonnú osobu v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z.

11. V súvislosti s námietkou, že charakter konania, ktorého sa žalobca dopustil, nie je spojený s použitím zbrane, krajský súd uviedol, že zákon č.190/2003 Z.z. taxatívne vymenúva trestné činy, ktorých spáchanie má za následok stratu bezúhonnosti (§ 19 ods. 1 písm. a/). Bez ohľadu na skutkovú podstatu trestného činu k strate bezúhonnosti na účely zákona č.190/2003 Z.z. dôjde vždy, ak bol trestný čin (nie len taxatívne uvedený v § 19 ods. 1 písm. a/) spáchaný so zbraňou, násilím, hrozbou bezprostredného násillia, hrozbou inej ťažkej ujmy alebo spáchaný použitím nátlaku (§ 19 ods. 1 písm. b/ zákona č.190/2003 Z.z.). Skutočnosť, že nešlo o konanie spojené s použitím zbrane, u trestných činov vymenovaných v § 19 ods. 1 písm. a/) zákona č. 190/2003 Z.z. nemá za následok trvanie bezúhonnosti

napriek predchádzajúcemu odsúdeniu.

12. K tvrdeniu žalobcu, že bezúhonnosť v zmysle § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č.190/2003 Z.z. možno akceptovať len v prípade, ak je toto ustanovenie v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, pričom súčasným znením zákona č.190/2003 Z.z. dochádza k obmedzeniu základných práv a slobôd držiteľov zbrojnej licencie, krajský súd uviedol, že žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že prebieha súdne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie správneho súdu a ani návrh na prerušenie konania za týmto účelom nepodal. Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (Čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). V tomto smere nemožno žalovanému a prvostupňovému orgánu nič vyčítať, pokiaľ po zistení, že žalobca bol odsúdený pre trestný čin uvedený v čl. 19 ods. 1 písm. a/ zákona č.190/2003 Z.z. a prestal tak spĺňať podmienku bezúhonnosti, konal podľa § 26 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z. a rozhodol o odňatí zbrojného preukazu. V prípade zistenia straty bezúhonnosti (ako aj z ďalších v zákone vymedzených dôvodov) totiž orgán verejnej správy rozhodne o odňatí zbrojného preukazu obligatórne, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 26 ods. 1 menovaného zákona. Zákon mu neumožňuje posúdiť ani okolnosti prípadu, ani prípadné zahľadanie jedného z viacerých, popri sebe uložených trestov.

13. V súvislosti s tvrdením žalobcu o neústavnosti aplikovaného ustanovenia (§ 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 190/2003 Z.z.) krajský súd posudzoval, či je dôvod na postup podľa § 100 ods. 1 písm. b/ SSP a dospel k záveru, že tomu tak nie je. Poukázal ďalej na to, že kontrole ústavnosti boli ustanovenia zákona, okrem iného aj namietané ustanovenie, podrobené v konaní vedenom pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý vo svojom Náleze sp. zn. PL. ÚS 15/2009 vyslovil, že: „Ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ a ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s Čl. 1 ods. 1, Čl. 12 ods. 1 prvou vetou a Čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s Čl. 35 ods. 1 a Čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky“. Dôsledkom vyššie uvedeného nálezu bola strata účinnosti namietaných ustanovení zákona č. 190/2003 Z.z. a orgán, ktorý právny predpis (tu zákon č. 190/2003 Z.z.) vydal, bol povinný do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou. Ak by sa tak nestalo, dotknuté ustanovenia by stratili platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia. Súčasné znenie § 19 ods. 1 bolo zavedené zákonom č. 440/2009 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 190/2003 Z.z. a ktorým zákonodarca reagoval na vyššie uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa dovtedajšej právnej úpravy (§ 19 ods. 2 zákona č.190/2009 Z.z. v znení účinnom do 30. septembra 2009) sa za bezúhonnú osobu na účely tohto zákona nepovažoval ten, kto bol

a/ právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný úmyselný trestný čin alebo úmyselný trestný čin spáchaný so zbraňou,

b/ právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody a od zahľadania odsúdenia neuplynulo desať rokov alebo

c/ právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, za ktorý mu nebol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo bol právoplatne odsúdený za trestný čin spáchaný z nedbanlivosti so zbraňou a od zahľadania odsúdenia neuplynulo päť rokov,

s tým, že v nadväznosti na takúto právnu úpravu Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že námietka nesúladu predmetného ustanovenia zákona bola logická najmä u osôb odsúdených za majetkovú trestnú činnosť, činy hospodárske, proti mene a daňové trestné činy, trestné činy proti priemyselným právam a proti autorským právam, nakoľko tieto trestné činy postrádajú znaky, ktoré sú vymedzené v dôvodovej správe k zákonu, to znamená, že boli spáchané so zbraňou, resp. išlo o násilné trestné činy. Napadnuté ustanovenia zákona č. 190/2003 Z.z. predstavovali súbor noriem, ktoré bez ďalšieho rozumného výkladu evokovali zo strany osôb, ktoré sa v minulosti dopustili konaní, ktoré nie sú spojené so zneužitím strelných zbraní a streliva a ktoré nemožno spájať so sklonmi k násiliu, nebezpečeniu vo vzťahu k ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky posudzoval súladnosť napadnutých ustanovení zákona aj v intenciách skutočnosti, že zbrojný preukaz nikdy nemohol byť vydaný osobám, ktoré sa dopustili trestného činu zaradeného medzi obzvlášť závažné úmyselné trestné činy alebo úmyselné trestné činy spáchané so zbraňou a v dôsledku zmeny právnej úpravy bezúhonnosť stratili aj osoby, ktoré boli v čase vydania zbrojného preukazu bezúhonné.

14. Dodal, že Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze vyslovil, že: „Rozsah bezúhonnosti ustanovený pre držbu zbrojného preukazu alebo licencie v zákone č. 190/2003 Z.z. musí byť v príčinnej súvislosti s verejným záujmom proklamovaným v tomto zákone, a tak zabezpečiť, aby sa osoby, ktoré majú sklon k násiliu alebo sa v minulosti dopustili trestnej činnosti so zbraňou, nemohli tejto činnosti dopúšťať opakovane a ohrozovať tak bezpečnosť fyzických a právnických osôb“. Ak účelom zákona č. 190/2003 Z.z. je okrem iného stanoviť podmienky nadobúdania vlastníctva, držania, nosenia a používania zbraní a streliva, práva a povinnosti držiteľov zbraní a streliva, a obsahom verejného záujmu je preventívna ochrana pred zneužívaním zbrane osobami už odsúdenými, krajský súd nezistil dôvod pre postup podľa ustanovenia § 100 ods. 1 písm. b/ SSP. Zaradenie trestného činu (prečinu) podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona medzi trestné činy uvedené v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 190/2003 Z.z., je podľa názoru krajského súdu v intenciách záverov Nálezu PL. ÚS 15/2009, najmä pokiaľ ide o vedenie motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky, ktorého dôsledkom môže byť ohrozenie základných ľudských práv a slobôd, najmä práva na život a zdravie a práva na majetok, a to bez ohľadu na skutočnosť, že ide o konanie, ktoré nie je spojené s použitím zbrane. Z uvedeného dôvodu tak nemožno konštatovať žalobcom namietanú nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobu ako nedôvodnú postupom podľa § 190 SSP zamietol.

16. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, keď tento v konaní nebol úspešný.

II.

17. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

18. Namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

19. Uvádza, že v danom prípade došlo duplicitne k postihu žalobcu, keďže za skutok, pre ktorý bol právoplatne uznaný za vinného Okresným súdom Banská Bystrica, mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť osobné motorové vozidlá a peňažný trest, ktorý v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu bol už vykonaný. Nie sú preto dané žiadne také podmienky, ktoré by za skutok, pre ktorý bol právoplatne odsúdený bolo potrebné ukladať ďalší postih. Vo vzťahu k žalobcovi ide nepochybne o postih, pretože zmyslom držby zbrane u neho bola ochrana jeho osoby a majetku, lebo býva v rodinnom dome v časti obce E., ktorý je na okraji obce v osamotenej časti. Vo vzťahu k osobe žalobcu nemožno konštatovať žiadne konkrétne dôvody, aby bolo potrebné preventívne pôsobiť na žalobcu pred zneužitím zbrane a konštatovať tak, ako je uvedené v bode 48 rozsudku krajského súdu (tu bod 14), že sú dané dôvody, o ktoré opiera súd svoje rozhodnutie. Opätovne zdôraznil, že aj keď nejde v prípade odňatia zbrojného preukazu o trestné odsúdenie, nepochybne ide o ďalší postih (duplicitne), ku ktorému neboli konštatované konkrétne dôvody ani orgánmi verejnej správy, ale ani krajským súdom.

20. Vzhľadom na uvedené, žalobca uzavrel, že sú dané dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

21. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

IV.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1, 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 135 ods. 1 SSP, na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

26. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

27. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 10. mája 2016, Č. p.: KRPZ-BB-OPP-175-001/2016. Žalovaný týmto rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, Odbor poriadkovej polície, Oddelenie dokladov z 25. marca 2016, číslo ORPZ-BB-OPP1-218-004/2016, o odňatí zbrojného preukazu žalobcovi.

28. Zákon č. 190/2003 Z.z. ustanovuje druhy a kategórie strelných zbraní (ďalej len "zbraň") a streliva, podmienky nadobúdania vlastníctva, držania, nosenia a používania zbraní a streliva, práva a povinnosti držiteľov zbraní a streliva, podmienky na vývoz, dovoz a prevoz zbraní a streliva, podmienky zriaďovania a prevádzkovania strelníc, podmienky vystavovania zbraní a streliva, upravuje prevádzkovanie informačných systémov na úseku zbraní a streliva, výkon dozoru nad dodržiavaním tohto zákona a ustanovuje sankcie za porušenie povinností podľa tohto zákona. (§1)

29. Podľa § 16 zákona č. 190/2003 Z.z., policajný útvar vydá zbrojný preukaz fyzickej osobe, ktorá

- a/ písomne požiadala o jeho vydanie,
- b/ je plne spôsobilá na právne úkony,
- c/ dosiahla predpísaný vek (§ 18),
- d/ je bezúhonná a spoľahlivá (§ 19),
- e/ je zdravotne spôsobilá a psychicky spôsobilá držať alebo nosiť zbraň a strelivo,
- f/ preukázala odbornú spôsobilosť držať alebo nosiť zbraň a strelivo vykonaním skúšky pred skúšobnou komisiou (§ 21),
- g/ má miesto pobytu na území Slovenskej republiky,
- h/ v konaní o vydanie zbrojného preukazu preukázala potrebu držať alebo nosiť zbraň a strelivo.

30. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z., za bezúhonnú osobu sa na účely tohto zákona, okrem osoby, ktorej odsúdenie bolo zahladené, nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za

- a/ úmyselný trestný čin proti životu a zdraviu podľa druhej časti prvej hlavy Trestného zákona, trestný čin proti slobode a ľudskej dôstojnosti podľa druhej časti druhej hlavy Trestného zákona okrem trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Trestného zákona, trestného činu porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 až 198 Trestného zákona, trestného činu

súlože medzi príbuznými podľa § 203 Trestného zákona, úmyselný trestný čin všeobecne nebezpečný podľa druhej časti šiestej hlavy prvého dielu Trestného zákona, trestný čin proti republike podľa druhej časti siedmej hlavy Trestného zákona, trestný čin proti výkonu právomoci orgánu verejnej moci podľa druhej časti ôsmej hlavy prvého dielu Trestného zákona, trestný čin proti brannosti podľa druhej časti desiatej hlavy prvého dielu Trestného zákona, úmyselný trestný čin proti službe v ozbrojených silách podľa druhej časti desiatej hlavy tretieho dielu Trestného zákona, trestný čin proti obrane vlasti podľa druhej časti desiatej hlavy štvrtého dielu Trestného zákona, úmyselný trestný čin vojenský podľa druhej časti jedenástej hlavy Trestného zákona, trestný čin proti mieru a ľudskosti alebo trestný čin terorizmu a extrémizmu podľa druhej časti dvanástej hlavy prvého dielu Trestného zákona, trestný čin vojnový podľa druhej časti dvanástej hlavy druhého dielu Trestného zákona, trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 4 a 5 Trestného zákona, trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona, trestný čin pyliactva podľa § 310 Trestného zákona, trestný čin násilného prekročenia štátnej hranice podľa § 354 Trestného zákona, trestný čin prevádzачstva podľa § 355 a 356 Trestného zákona, trestný čin vzbury väzňov podľa § 358 Trestného zákona, trestný čin násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 Trestného zákona, trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, trestný čin opilstva podľa § 363 Trestného zákona alebo trestný čin týrania zvierat podľa § 378 Trestného zákona, alebo

b/ iný trestný čin, ako je uvedený v písmene a), ak bol trestný čin spáchaný so zbraňou podľa Trestného zákona, 19) spáchaný násilím, 19a) hrozbou bezprostredného násilia, hrozbou inej ťažkej ujmy alebo spáchaný s použitím nátlaku. 19b)

31. Podľa § 26 ods. 1 písm. c/ zákona č. 190/2003 Z.z., policajný útvar rozhodne o odňatí zbrojného preukazu alebo skupiny zbrojného preukazu držiteľovi, ktorý prestal spĺňať podmienky bezúhonnosti (§ 19 ods. 1) alebo spoľahlivosti (§ 19 ods. 2);

32. Podľa Článku 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcom právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu.

33. Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, najvyšší súd zistil, že Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 8. februára 2016, pod sp. zn. 0T/6/2016 trestný rozkaz, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z trestného činu (prečinu) ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 7. februára 2016 v čase o 14:55 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Audi A6, ev. č.: R. po miestnej komunikácii v obci E. T., okres Banská Bystrica, kde pred domom číslo XXX bol zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI OR PZ Banská Bystrica, pričom pri dychovej skúške v čase o 15:03 hod. mu bolo elektronickým meračom Alcotest 7410 v.č. ARFM-0119 namerané 0,92 mg/l alkoholu v dychu a opakovanou skúškou v čase o 15:21 hod. mu bolo namerané 0,87 mg/l alkoholu v dychu, za čo bol odsúdený k peňažnému trestu vo výške 500,- eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Zároveň bol žalobcovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní osemnásť mesiacov. Do doby zákazu činnosti bola započítaná doba od zadržania vodičského preukazu.

34. Na základe tejto skutočnosti prvostupňový správny orgán listom zo 17. februára 2016, číslo ORPZ-BB-OPP1-218-003/2016-EZ, oznámil žalobcovi začatie správneho konania o odňatí zbrojného preukazu a preukazu zbrane. Žalobca mal tiež možnosť v zmysle predmetného listu vyjadriť sa v lehote 5 dní k podkladu konania a k spôsobu zistenia správneho orgánu, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, čo však žalobca nevyužil.

35. Prvostupňový správny orgán na základe zistených skutočností vydal dňa 25. marca 2016, rozhodnutie pod číslom ORPZ-BB-OPP1-218-004/2016, o odňatí zbrojného preukazu žalobcovi.

36. Na základe podaného odvolania žalovaný tu preskúmaným rozhodnutím podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 25. marca 2016, číslo ORPZ-BB-OPP1-218-004/2016.

37. Po vyhodnotení závažnosti dôvodov kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je správny.

38. Základnou úlohou súdu bolo predovšetkým posúdiť a vyriešiť otázku, či bolo možné uložiť žalobcovi popri už uloženému peňažnému trestu a trestu zákazu činnosti v trestnom konaní podľa názoru žalobcu aj „ďalší trest“ v podobe odňatia zbrojného preukazu v konaní administratívnom.

39. Na úvod najvyšší súd uvádza, že cieľom vyššie citovaného Článku 4 ods. 1 Protokolu č. 7 je zakázať opätovné konanie a potrestanie dotknutej osoby v prípade predchádzajúceho konečného rozhodnutia v totožnej veci (napríklad Franz Fischer v. Rakúsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. mája 2001, bod 22, č. 37950/97). Za predchádzajúce rozhodnutie (t. j. rozhodnutie, ktoré predchádzalo administratívne konaniu a vydaniu tu napadnutého rozhodnutia z 10. mája 2016, Č. p.: KRPZ-BB-OPP-175-001/2016) bolo potrebné podľa žalobcu považovať trestný rozkaz, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z trestného činu (prečinu) ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený k peňažnému trestu vo výške 500,- eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Zároveň bol žalobcovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní osemnásť mesiacov.

40. Zákon č. 190/2003 Z.z. po novele č. 440/2009 Z.z. účinnej od 1. novembra 2009 (prijatej v súvislosti s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2009, sp. zn. PL. ÚS 15/06, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil nesúlad okrem iných aj ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ a ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 190/2003 Z.z. s článkom 1 ods. 1, článkom 12 ods. 1 veta prvá a článkom 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 35 ods. 1 a článkom 49 Ústavy Slovenskej republiky) v rámci posudzovania bezúhonnosti v § 19 ods. 1 písm. a/ taxatívne vymenúva konkrétne trestné činy, respektíve skupiny trestných činov, ktoré majú za následok jej stratu. § 19 ods. 1 písm. b/ ustanovuje aj iné (bližšie nešpecifikované) trestné činy, ako sú uvedené v písmene a/, avšak za podmienky, že bol trestný čin spáchaný so zbraňou podľa Trestného zákona, spáchaný násilím, hrozbou bezprostredného násilia, hrozbou inej ťažkej ujmy alebo spáchaný s použitím nátlaku. Aj v zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 440/2009 Z.z. pôjde najmä o trestné činy, ktoré boli spáchané násilím, so zbraňou, ktorých objektom bol život, alebo zdravie, prípadne boli spáchané pod vplyvom návykovej látky, a preto nie je žiadúce, aby páchatelia týchto trestných činov na účel vydania zbrojného preukazu alebo zbrojnej licencie boli bezúhonní. Tiež z § 19 ods. 1 vyplýva, že bezúhonnosť sa znova nadobúda zahladením odsúdenia.

41. Žalobca bol uznaný za vinného z trestného činu (prečinu) ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Objektom skutkovej podstaty tohto trestného činu je ochrana života, zdravia a majetku, najmä pred vodičmi motorových vozidiel, ktorí vedú motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu alebo drog. Z povahy motorových vozidiel, ktoré svojou váhou a motorickou silou spôsobujú závažné deštruktívne účinky, vyplýva, že následky dopravných nehôd sú spravidla závažné, keďže ide nielen o prípady usmrtenia, ale aj veľmi časté prípady, pri ktorých dochádza k ťažkým zraneniam poškodených.

42. Najvyšší súd zastáva názor, že odňatie zbrojného preukazu nie je sankciou, a teda v danom prípade uloženie trestu v trestnom konaní a súčasne odňatie zbrojného preukazu v konaní administratívnom z dôvodu právoplatného odsúdenia za trestný čin taxatívne vymedzený v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 190/2003 Z.z. bolo možné. Jedná sa totiž o opatrenie administratívnej povahy k prijatiu ktorého pristúpi

správny orgán po tom, čo má bezpečne preukázané, že sa držiteľ zbrojného preukazu dopustil konania zakladajúceho dôvod na odňatie zbrojného preukazu. Správny orgán v zmysle vyššie citovaného § 26 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z. k rozhodnutiu o odňatí zbrojného preukazu pristúpi obligatórne po tom, čo je daný jeden z dôvodov v predmetnom ustanovení vymedzených. Vo vzťahu k zákonu č. 190/2003 Z.z. bola požiadavka bezúhonnosti jednou z podmienok pre vydanie zbrojného preukazu (§ 16 písm. d/ zákona č. 190/2003 Z.z.). Pokiaľ teda žalobca podmienku bezúhonnosti právoplatným odsúdením (čo nebolo sporné) prestal spĺňať, bol daný dôvod na odňatie zbrojného preukazu. Je to teda následok predchádzajúceho trestnoprávneho správania sa žalobcu, ktoré zákon č. 190/2003 Z.z. predpokladá. V administratívnom konaní tiež nebolo spochybnené vykonanie peňažného trestu, avšak odsúdenie žalobcu nemožno považovať za zahladené, nakoľko trest zákazu činnosti v čase vydania napadnutého rozhodnutia vykonaný nebol. Najvyšší súd zdôrazňuje, že na účely odňatia zbrojného preukazu pôjde o trestné činy spáchané násilím, so zbraňou, ktorých objektom bol život, alebo zdravie, prípadne boli spáchané pod vplyvom návykovej látky, pri ktorých nie je žiadúce, aby páchatelia týchto trestných činov na účel vydania zbrojného preukazu alebo zbrojnej licencie boli bezúhonní, a to aj s prihliadnutím na účel zákona č. 190/2003 Z.z. spočívajúci vo vytvorení takých právnych nástrojov, ktoré umožnia štátu adekvátnu reguláciu v oblasti zbraní a streliva, najmä s ohľadom na verejný záujem, vo vzťahu k zabezpečeniu poriadku a verejnej bezpečnosti, a povinnosť štátu zaručovať ľuďom základné práva a slobody.

43. V ďalšom najvyšší súd odkazuje na závery prijaté krajským súdom, a to bez potreby ich bližšieho objasňovania, respektíve zdôvodnenia, keďže tieto sú dostatočne jasné a predovšetkým správne.

44. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

45. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, keďže nebola splnená podmienka výnimočnosti (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

46. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.